

Suomen Vaunuhistoriallinen Seura
Vagnshistoriska Sällskapet i Finland

Lillajul i Wiurila 2.12 2017

De tidigaste officiella anteckningarna från Wiurila är från början av 1400-talet. Den första dokumenterade ägaren var Magnus Johansson till Viorela. Släkten Armfelt fick gården år 1787 när generalmajoren Magnus Wilhelm Armfelt köpte den. Han hade redan tidigare anskaffat de gränsande gårdarna Åminne och Vuorentaka delvis med löneanspråk, som varit obetalda i 10 år. Drottning Kristina har adlat släkten år 1648 med namnet Armfelt. I släktens vapensköld finns en armbåge. Männen i släktet var modiga soldater och armar förlorades.

Det deltog 31 personer på lillajul-lunchen. Vi visste redan från vårens årsmöte att maten i Wiurila är utmärkt och den svek inte heller den här gången. Maten smakande väldigt bra och atmosfären var både trevlig och varmhjärtad.

Somliga styrelseledamöter hade varit skeptiska till hur idén, som föreföll helt galen, "ta med egen flaska" skulle fungera. De skeptiska måste emellertid på plats erkänna att detta var ju en bra idé och att förvånansvärt många olika intressanta historier hittades i ett så vardagligt föremål som i en flaska. Och att också flaskan kan ha en viss känsla och

berättelse, vilket gör just den flaskan speciell.

Vi hörde bland annat en lång historia om innehållet i en vattenflaska. Historien var huvudsakligen inriktad på att berömma vattnet, men onämnt blev att av vatten kan det både rosta och ruttna. Vi hörde en annan historia om Brezhnevs vodka, som inte rostar, och som hållit familjen i liv i sex år. Vi såg en gammal flaska som hade kommit för 20 år sedan med ett

husköp och innehöll fortfarande en okänd gulaktig vätska. Vi hörde hur en vacker randig flaska togs med från en resa till en souvenir. Vi såg en fin hästformad flaska och hörde att den förvaras som en skatt, som en hästmänniska bra kan förstå. Vi såg och hörde en romantisk och lycklig historia om en fin Cadillac-flaska.

Vi fick i tur och ordning snusa på en liten trolleriflaska som var hämtad från en resa. Om trolldomen förverkligas ser vi

senare... Vi såg en annan, en liten vacker rundformad flaska som enligt historien är en riktig trolldomsflaska med magiska krafter och därför alldeles för farlig att ge åt det här sällskapet att snusa på.

För oss presenterades även Wiurilas legendariska saftflaska och beskrevs om en vänskap som gått från släkte till släkte. Vi hörde en rolig historia om hur en flaska som tjänstgjort som ljusstake i bastun i misstag använts som

schampoflaska. Vi såg och hörde berättelsen om flaskan som påminde om parets första gemensamma resa utomlands, som hade ägt rum för mer än tjugo år sedan. Vi hörde en historia om en liten, öppnad skumppaflaska, som enligt historien var den sista av större lager. Överraskningen var att importören av flaskan fanns i samma rum. Men han kom inte ihåg att skumppan skulle ha sålts i så små flaskor. Så, små saker lönar det sig inte heller att minnas... Sekretären däremot som skaffat prisflaskan hade snickrat en låda av masurbjörk och gran åt flaskan för att göra den att se mera värdefull ut.

Vagnsmuséets Landå är i körbart skick.

Resultatet av poängräkningen var att poängen spreds jämt, men med knapp marginal vann den lilla skumpafflaskan och Anni Himberg förklarades till vinnare. Det blev emellertid oklart vad som var den avgörande faktorn som gav henne segern – kanske var det för att flaskan ännu var oöppnad – vem vet. Ordföranden delade ut

prisflaskan till Anni under jublande applåder, i lådan som sekreteraren hade snickrat i två veckor. ”Jag är inte bitter, men ändå”.

Ordförande överlät åt Anne Marie Aminoff som ett tack "Med pomp och prakt" -boken för att vi fick igen besöka gårdens fina vagnsmuseum.

Styrelsen hade tilldelat Margareta Segersven hedersmedlemskap i september, men hon fick inte då det tillhörande diplommet och ordförande överlät det nu på lillajulfesten. Margareta Segersven är grundande medlem i sällskapet och har varit i styrelsen

Mylord.

sedan början. Hon har varit en ivrig hästentusiast hela livet och haft många förtroendeuppdrag inom området bland annat i hästavelssektionen.

Petri Luoto gav en upplysande introduktion (bilaga) i sällskapets nya databas av häståkdon. Databasen kan nu besökas, och alla kan lägga till gamla häståkdon. Programmet är lätt att använda, som också var målet, och som Petri

lyckades bra uppnå. Både ordförande och projektchefen Heikki Heiskanen tackade Petri för ett utmärkt arbete. Projektet var långt och utmanande för sällskapet och det fanns tider då vi var närmast desperata, för att sällskapets medel var så begränsade, men lyckligtvis lyckades Petri rädda situationen. Tack vare honom har vi nu ett förnuftigt program. Det bör kanske påpekas

att redan i sällskapets stadgar finns det antaget att ett av sällskapets uppgifter är att dokumentera gamla häståkdon. Hittills kan programmet hittas på <https://vhs.pldata.fi>. Nu finns där dokumenterat bara de åkdonen som har varit med i pilotprojektet, men när antalet ökar kommer det en länk till sällskapets hemsida och vi tillkännager programmet rikstäckande.

Wiurilas äldsta åkdon är från 1700-talet.

Deltagarna fick som lillajulkapp ett vinglas med sällskapets logotyp. Graveringen av logotypen på glaset hade ordförande gjort. Vad allt kan en ingenjör göra.